

Lubomír Stanček

Nebojme sa byť bohatí

Nemilujme svoje bohatstvo, ale Boha a bližného ako seba samého.

(Lk 16,19-31)

Keď som učil v škole náboženstvo, všimol som si na chodbe dvoch chlapcov. Jeden z nich stál smutný a pozeral do zeme a ten druhý mu povýšenecky hovorí, aký je niktoš. Nemá mobil, chodí v päťročných topánkach a na telesnú by radšej ani nemal chodiť, keď nemá na nové šuštiaky... Zaujalo ma to, a tak som počúval ďalej. A priznám sa vám, že mi vyhrkli slzy z očí, keď tento chlapec dokončil svoj monológ vetou: „Čo ste vy vlastne za ľudia, veď nemáte nič!“

Evanjelium hovorí o boháčovi, ktorý sa dostal do pekla a chudobnom Lazárovi, ktorý je v nebi.

V druhom čítaní sme počuli poučenie sv. Pavla svojmu žiakovi a priateľovi Timotejovi. Hovorí mu: „Ale ty, Boží človek, utekaj pred tým a usiluj sa o spravodlivosť...“ (1Tim 6,11).

Pred čím to má utekať? Keby sme sa pozreli do tohto Pavlovho listu hneď o jednu vetu späť, našli by sme tam toto: „Koreňom každého zla je láska k peniazom“ (1Tim 6,10). Možno vás napadne, ako môže byť láska koreňom zla? Iste každý uzná, že láska upriamená na zlo, je sama zlou... Ale prečo je láska k peniazom zlá? Veď peniaze ako také nie sú zlé... Ako môže teda tak morálne indiferentná vec, akou sú peniaze, meniť na zlo tak morálne pozitívnu skutočnosť, akou je láska? Odpoveď je veľmi jednoduchá. Človek je schopný milovať len to, čo má pre neho veľkú hodnotu. Tak matka miluje svoje dieťa, tak dieťa miluje svojich rodičov, tak otec miluje svoju rodinu... Milujeme teda to, čo má pre nás veľkú hodnotu. A práve tá hodnota, pre ktorú milujeme, robí vec pozitívnu alebo negatívnu. A ak sa nám peniaze, bohatstvo, moc stávajú takou hodnotou, že ich až milujeme, stávajú sa takou hodnotou, ktorá je pred všetkým ostatným

– pred bližným i pred Bohom. A tak už skutočne môžeme tvrdiť spolu so sv. Pavlom, že láska k peniazom je koreňom každého zla. Že láska ku všetkému, čomu prisudzujeme nepravdivú hodnotu je koreňom všetkého zla. Boháč z dnešného evanjelia netrpí v pekelných mukách za svoje bohatstvo, ale za to, že toto bohatstvo miloval viac, ako svojho bližného. A Lazár nie je v blaženosti neba preto, že trel biedu, ale preto, že ani pri tejto biede nezlorečil svojmu bližnému, ktorý ho odmietal. Obaja boli súdení zákonom lásky, ktorý zanechal Ježiš ako hlavný zákon: Milovať budeš svojho Boha; a bližného ako seba samého.

Aj my budeme súdení podľa tohto zákona. Bohu nezáleží na výške tvojho konta, ale na našej láske k Nemu a k bližnému. A čo robiť, ak si niekto z nás musí v tejto chvíli povedať: ja tento zákon nenaplňam? Je len jediná cesta – preskúmať svoj „hodnotový rebríček“ a urobiť si v ňom poriadok.

Spomeňme si na rozprávku o Labakanovi, výbornom krajčírovi, ktorý ale bažil po veľkej moci, a tak sa vydával za princa v ďalekej krajine. Jeho láska k moci, ktorú podvodom užíval a k bohatstvu, ktoré mu táto moc prinášala, bola mu viac ako česť, alebo spravodlivosť. Ale keď prišli na jeho podvod, rýchlo si zistil, čo má väčšiu hodnotu – bohatstvo alebo jeho šikovné ruky...

A keď to dokáže Labakan v rozprávke, že by sme to nedokázali my?

Každý z nás je na niečo bohatý, nejde len o bohatstvo finančné, veď niekto je bohatý na výrečnosť, niekto na nápady, inteligenciu, iný na svoju krásu. A je to dobré. Nebojme sa byť bohatí, ale iba vtedy, ak to svoje bohatstvo nebudeme využívať len vo svoj prospech, ale aj v prospech svojho bližného.

Amen.

*Tebe, Kriste, odblesk Otca,
život, sila našich srdc,
pred anjelmi chceme zmôcť sa
spievať hymny z plných pľúc;
v duši vrúcna pieseň zrod' sa,
všetky srdcia rozozvuč.*

*Chválime Ťa s archanjelmi
piesňou chvály za rána;
svätý Michal žiari veľmi:
vernosť, služba oddaná;
on, bojovník Boží čelný,
zvrhol zlého satana.*

*Kriste, chráň nás poškvrň tela;
nech ten vodca najlepši
vzdiali od nás nepriateľa,
aby človek nezhršil.
Nech sa srdcia rozveselia,
keď nás v raji potešíš.*

*„Sláva“ Otcu zaspievajme
vrúcne, hlasom úprimným,
Krista, Pána, v úcte majme,
Tešiteľa chváľme s ním;
Trojjediný, pamätajme,
je vždy, večný, predivný. Amen.*

Vy ste zdola, ja som zhora

(Jn 8,21-30)

„...Odchádzam a budete ma hľadať... Vy ste zdola, ja som zhora. Vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta. .. Lebo ak neuveríte, že ja som, zomriete vo svojich hriechoch.... Keď vyzdvihnete Syna človeka, poznáte, že Ja Som“.

Medzi svetom, z ktorého sme my a tým, ktorý považuje za svoj Ježiš, je taká veľká priepasť, že ju môže preklenúť iba kríž. Preto keď Ježiš naráža na nepochopenie neprajníkov i najbližších, hovorí o kríži. Len cezeň možno spoznať, i keď nie pochopiť. Iba zachytiť záblesk a vytušiť východisko z najhlbšej rozporupnosti života. Aj samotné znášanie priepastných dilem v srdciach poslucháčov a učeníkov bolo pre Ježiša krížom. Bolo skúškou trepezlivosti, dôvery, krížom sklamaní, že i ten skutočný kríž z dreva bude zbytočným, lebo ľudia budú naďalej viac milovať tmu, a ich skutky budú zlé. Ježiš vie, že ľudského zadosťučinenia sa nedočká. Preto v súvisi s krížom hneď hovorí o Otcovi, ktorý jediný je s ním v týchto skúškach a dáva im zmysel a do ktorého rúk odovzdáva dych svojho života: Otec je so mnou, a to mi stačí! „Opora moja, útočisko moje, osloboditeľ môj...“ Hľadať iné istoty znamená zberať si na nové sklamaní.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Mesiac október - mesiac sv. ruženca:

Povzbudzujem rodiny i jednotlivcov k modlitbe sv. ruženca zvlášť v októbri. Spoločná modlitba v rodine je jedným z prostriedkov ako zachovať jednotu a lásku v rodine.

Obdarujme sa vzájomne:

Na stolíku máme záložky, ktorými môžeme obdarovať svojich blízkych v rodine a posilňovať tak vedomie dôležitosti rodiny a jej obrany v dnešnom svete. V sákristii kostola môžeme podpísať petíciu európskej iniciatívy, ktorá zdôrazňuje hodnotu rodiny.

Kampaň "40 dní za život":

Od 28. septembra do 6. novembra sa bude v Bratislave konať najväčšia medzinárodne koordinovaná pro-life mobilizácia v histórii s názvom 40 dní za život. Poslaním kampane je zjednotiť sa počas 40 dní v modlitbách, pôste a pokojnej vigílii za počatý život. Viac informácií nájdete na stránke www.40dnizazivot.sk a na plagátoch na nástenke.

Falošné alibi

Niekoľko paradoxne neodradí od Pánovho stola vedomie vlastnej hriechnosti, ale cudzí hriech. Nie raz mi niektorý farník vysvetľoval: „Ja na prijímanie nechodím, pretože by som nechcel dopadnúť ako tá ženská tam od nás... V predajni sa háda, doma všetkým nadáva, každého ohovára a potom sa hrdo nesie cez celý kostol k svätému prijímaniu. Nehnevajte sa, pán farár, takto by som fakt dopadnúť nechcel.“

Súhlasím, ja tiež nie. Ale ktovie, aká by tá žena bola, keby do kostola nechodila vôbec. Nehľadiac na to, že nežiť svoje kresťanstvo len preto, že ho nežije poriadne niekto iný, je podivná logika a chabá výhovorka. Malo by ťa skôr znepokojovať, že sa ti Boh dáva, a ty o neho nestojíš.

Predstav si, že by ťa niekto pozval na vzácnu hostinu. Ty pozvanie prijmeš, prídeš, sadneš si za stôl, ale vo chvíli, keď sa servíruje na stôl, by si sa ospravedlnil:

„Nehnevajte sa, ja som už jedol.“ Alebo: „Prepáčte, ale odmietam začať jesť, dokiaľ bude sedieť a jesť v rovnakej miestnosti tá protivná pani, ktorá sedí vedľa!“

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 26. týždni Cezročného obdobia - (C)

26.IX. pondelok

18:00 *Nebude*

27.IX. utorok

18:00 *Nebude*

28.IX. streda

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

29.IX. štvrtok

18:00 *Za zdravie a Božiu pomoc (IK)*

30.IX. piatok

18:00 *Za Ľ Antona a Lauru Kerákových a starých rodičov*

1.X. sobota

08:00 *Za Ľ Pavla, manželky a deti*

Upratovanie kostola: 203 - 228

2.X. Dvadsať siedma nedeľa Cezročného obdobia- C

08:00 *Za Ľ Janku Bakovú, brata a rodičov*

Lektori: Macáková E., Vráblová M.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Polanská Z.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie a výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

26.IX. pondelok Sv. Kozma a Damián, mučeníci – **Esp**

27.IX. utorok Sv. Vincent de Paul, kňaz – **Esp**

28.IX. streda Sv. Václav, mučeník – **Esp**

29.IX. štvrtok Sv. Michal, Gabriel a Rafael, archanjeli – **Sviatok**

30.IX. piatok Sv. Hieronym, kňaz a učiteľ Cirkvi – **Sp**

1.X. sobota Sv. Terézia z Lisieux, panna a učiteľka Cirkvi, - **Sp**

Kázanie Jána Krstiteľa

„V ruke má vejačku, vyčistí si humno, pšenicu si zhromaždí do sýpky, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni“ (Mt 3, 12).

I. Duša moja, rozjímaj o slovách Pánovho predchodcu. On nehovorí iba o prvom Kristovom príchode, ktorý sa uskutočnil v pokore a skrytosti, ale hovorí aj o druhom príchode, keď Pán príde ako víťaz na nebeských oblakoch, v moci a sláve.

Ján Krstiteľ hovorí, že Pán bude mať v ruke vejačku, aby oddelil zrno od pliev, pričom zrno zhromaždí do svojej sýpky a plevy spáli v neuhasiteľnom ohni -v pekle.

Vejačka, ktorú má v ruke, je symbolom jeho kríža a bolestného utrpenia. To sú nástroje, ktorými bude súdiť svet v posledný deň.

Zmeria a odváži ťa podľa najspravodlivejšej miery a váhy, ktorou je Spasiteľov život. A preto, kým žiješ, riad sa podľa tejto miery a kráčaj v jeho šľapajach. Svoje myšlienky, slová a skutky meraj a posudzuj podľa myšlienok, slov a skutkov svojho božského Učiteľa. Takto zistíš, či si pokorná, tichá, mierna a láskavá k blížnym, ako ťa on učil.

Najskôr súd' seba, ak nechceš, aby ťa neskôr súdil on. Zamysli sa, či zachovávaš evanjeliové rady, ako si sľúbila, a či ideš po ceste, ktorú ti on ukázal.

Oľutuj to, čo v tvojej minulosti nebolo dobré, a odteraz sa rozhodni kráčať po jeho ceste. Pros Ježiša, aby ťa zaviedol do neba.

II. Rozjímaj o hlbokom obsahu slov Pánovho predchodcu: „*Pšenicu si zhromaždí do sýpky, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni.*“

Plevy sú všetky zavrhnuté duše, ktoré Pán oddelil od dobrých a odsúdil ich do pekelného ohňa. Pšenica, ktorú zhromaždí do svojej sýpky, sú zas vyvolené duše, ktoré urobí dedičkami raja - svojho večného kráľovstva, aby sa naveky radovali v jeho prítomnosti.

Tak aj ty, kým žiješ na tejto zemi, musíš oddeliť plevy svojej zmyslovosti, vášní, nezriadených pohnútok a všetkého, čo nie je Boh. Potom tieto plevy starého človeka vhod' do ohňa Božej lásky, aby Pán pri svojom príchode nenašiel v tebe nijaké plevy, ale iba čistú pšenicu, očistenú v ohni jeho božskej lásky, aby si takto mohla vojsť do jeho kráľovstva večnej blaženosti a tešila sa z Božej slávy.

Zamysli sa, či používaš vejačku Ježišovho kríža, aby si od seba oddelila svoje nedokonalosti a umŕtvila svoje nezriadené chůtky, aby v tvojom srdci boli iba čisté city, zbavené pliev sebalásky, svojvôle a pozemských náklonností.

Rob pokánie za svoju predošlú lenivosť a nedbalosť a obnovuj vo svojom vnútri túžbu žiť odteraz lepšie a usilovnejšie, pretože čas života je krátky a zároveň nesmierne vzácny. Aj jediný deň stačí na to, aby si veľmi

pokročila v duchovnom živote. Povedz spolu so svätým Vincentom Ferrarským. „*Bojte sa Boha vzdajte mu slávu lebo prišla hodina jeho súdu*“ (Zjv 14, 7).

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie.“

Teplá posteľ

Každý dobrý skutok, aj ten najnepatrnejší, nesie v sebe úžitok ako kvet, plod.

René Schickele

Boli sme na lyžovačke. Bola treskúca januárová zima. Býval som u dobrých, statočných sedliakov v malej, nebovomodro vymaľovanej podkrovnej izbičke.

Keď som sa večer vrátil zo svahov do mojej komôrky, na okne boli namaľované ľadové kvety. Ráno som musel v lavóre preboriť tenkú vrstvu ľadu.

V izbe bola široká, staromódna sedliacka posteľ s hrubou, husím perím napchatou perinou v červeno-bielo károvanej obliečke. Keď som pod ňu vliezol, drkotali mi zuby, lebo prvý dotyk bol nepríjemne studený. Tak som sa schúlil do kľbka, od hlavy po päty pokrytý husou kožou.

Potom sa, celkom pomaličky, stal zázrak: posteľ sa vyhriala, nádherne teplučko vyhriala. Sám som ju vyhriala, vykúril - a zrazu nebadane prišiel okamih, keď sa stal opak: už som nezohrieval ja posteľ, ale posteľ zohrievala mňa.

Keď na druhý deň ráno zazvonil budík, bolo to presne naopak ako večer. Večer bolo ťažké sa rozhodnúť vliezť do odporne studeného pelechu, teraz zasa stálo veľa energie opustiť to nádherné teplo periny a vyjsť do ešte tmavého, mrazivého dňa.

Práve toto mi zišlo na um, keď som raz neskôr premýšľal o tom, prečo niektorí ľudia tak ťažko nadväzujú naozajstné kontakty či už v rámci rodiny, na pracovisku alebo v nejakej organizácii.

Vtedy som zistil toto: očakávajú takpovediac teplú posteľ. Ale také niečo žiadať je priveľa. Najprv si ju musí človek vyhriať, až potom ona zohreje človeka. Práve tak je to aj s ľuďmi okolo nás. Ak si niekto myslí, že všetci len naňho čakajú, aby ho zasypali prívetivosťou a srdečnosťou, potom sa - ak len nemá priam rozprávkové šťastie - poriadne mýli.

Svet, do ktorého sme sa narodili a v ktorom sa ustavične naháňame, kým sa náš výstup neskončí, je pre nás chladným, veterným javiskom. Normálne teploty medziľudských vzťahov sú mrazivé. Kto sa však rozhodne sám vyžarovať teplo, byť prívetivý, ochotný, znášateľný, ohľaduplný, nápomocný, štedrý a dobrý, čoskoro zbadá, že ho zohriate okolie hreje. Áno, bude mu príjemne teplo, a keď sa raz v jeho duši zotmie a schladí, zažiarí mu prívetivosť zvonku.

Vieš, že svet nemôžeš zmeniť. Ale môžeš zmeniť rozhodujúce miesto v sebe -svoje srdce. A keď toto zmeníš, zmeníš aj svet.

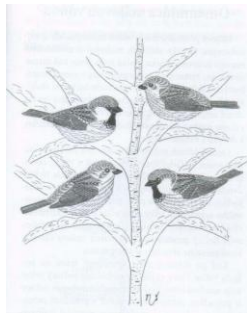
Reinhold Schneider

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Na minútku

Symfónia jesene

Prefarbovanie listov stromov patrí k úchvatným chemicko-vizuálnym úkazom v lesných zákutiach obzvlášť počas septembra a októbra. Listnaté stromy sa nalíčia a nahodia do sviatočných pestrofarebných šiat najrozmanitejších strihov a vzoriek. Príroda, táto režisérka, scenáristka, scénografka a dramaturgička v jednej osobe, môže slávnostne odštartovať svetoznámy jesenný karneval stromov na pódiu karpatského listnatého lesa. Vypukne veľkolepým, oči oslepujúcim ohňostrojom, ktorý jedno septembrové ráno na jej povel odpáli jesenné slnko jediným zábleskom lúča na červenkastých plodoch kaliny, obklopených hrdzavkastými listami v pozadí s azúrovým nebom. V jemnom vánku trasúce sa listy osiky sfarbené do zlatistého odtieňa sa v odbleskoch jesenného slnka blyštia ako pravé zlaté šperky. Krášliaca bižutéria v podobe jagavých zlatých náušnic týmto stromom v jeseni neobyčajne sluší. Biele kmene briez, ktoré ihravý jesenný vetrík už vyzliekol z farbistých šiat, len na vrcholčekoch im akoby na okrasu ponechal kuželovité čiapočky zo svetivého lístia, rastúce na hrebienku na pozadí tmavomodrých nebies, stoja rovno ako sviatočné oltárne sviece v Božom chráme prírody, blikajúce oslnivými žltlooranžovými plamienkami.

Fialkastý šafran zakvitol na medzi ktorá akoby tomuto jarnému kvetu vypadla z oka, je tak trochu symbolicky poslednou kvitnúcou ratolesťou v zátišiach našej prírody. Lúky a stráne ňou v septembri zakvitnú a sfarbujú sa do fialova rovnako ako na jar od šafranu, ibaže hrdzavosivá tráva namiesto sviežej zelenej jarnej, zrána niekedy postriebrená už aj inováťou, prezrádza, že je tu už prvý jesenný mesiac. Aby lúčne stráne nevyzerali počas jesene príliš všedne, popri jesienke ich okrášlia aj tmavomodré kvietky horca brvitého, ktoré odolajú aj prvým prízemným mrazíkom.

Aj počas prvého jesenného mesiaca možno v zátišiach prírody obdivovať mnoho pekných javov. Záleží len na nás, či si nájdeme čas zájsť do jej zákutí a naladíme sa na vnímanie týchto fascinujúcich úkazov, v ktorých sa nám „očividne“ prihovára Boh.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Zamyslenia

Nadšenie

Každý deň stretne veľa ľudí rôzneho vyzoru a rozličných pováh. Medzi nimi iste nebudú chýbať takí,

ktorí sa vedú vždy pre niečo nadchnúť. Právom možno týchto ľudí pokladať za občerstvujúci jav. Z nich vychádza život. Oni iskria oduševnením. Majú idey a chcú nás nimi nadchnúť. Vedú s úžasom rozprávať o tom, čo zažili. V ich prítomnosti je živo a čerstvo. Takí ľudia nás oživujú a naplňujú nás duchom.

Majú zápalistú myšlienku, akoby pretvorili svoje okolie. Ľudia tohto typu pozerajú s nadšením napríklad na nádheru prírody. Sú nadšení nad večerom, ktorý prežili spoločne s priateľmi. Dajú sa oduševniť pre nové cesty. A svojím nadšením vedú strhnúť aj druhých. Všetko, čo zažijú, prežívajú intenzívne.

Pri uvažovaní na túto tému mi neustále prichádza na myseľ postava priateľa, ktorého zápalistosť za určitú vec, ktorej sa zmocní, hoci je malicherná, možno len obdivovať. Spomínam si napríklad na skupinu kňazov, ktorá cestovala po európskych mestách. Bez komfortu, na vlastnú päsť, ako sa hovorí. Sotva niekedy videli krásu tej-ktorej pamiatky pre únavu a niekedy aj hlad. On však vždy niečo sľúbil, napríklad dobrú večeru. Vedel to predstaviť v takých farbách, že sme chtiac-nechtiac tiahli ďalej. Že slovo dodržal, netreba dodávať. No neviem si predstaviť, čo by bolo z nášho výletu bez jeho nadšenia.

Naproti tomu existuje veľa ľudí, ktorí sa nevedia za nič oduševniť. Na dovolenku odcestujú vždy ďalej. Ale keď sa ich pýtame, ako tam bolo, hneď pripomenú, že jedlo im nechutilo a hotel nezodpovedal ich očakávaniu. Potrebujú stále viac dojmov zvonka, aby vôbec niečo cítili. Ale čím ďalej odcestujú, čím viac peňazí vydajú za dovolenku, tým menej zažijú, tým menej cítia život. Hľadajú život mimo seba, lebo ho v sebe nemajú. Ale nevpustia do seba to, čo zvonka zažijú. Preto nikdy nemôžu skutočne intenzívne žiť.

Slovo oduševnenie pochádza zo slova duch. Náboženský spisovateľ Anselm Grün vysvetľuje, že slovo oduševniť má aj význam oživiť, naplniť duchom. Ľudia, ktorí sa vedú oduševniť, sa dojímajú slovom, pohľadom, stretnutím, ale aj lesom, cez ktorý putujú, horou, na ktorú vystupujú. Vzrušujú sa pohľadom na nádhernú krajinu. Nechajú sa vytrhnúť z bežného stereotypu. Sú celí naplnení tým, čo práve zažívajú. Gréci tomu hovorili extáza: byť bez seba, a entuziazmus: byť v Bohu. Vedieť sa oduševniť, znamená napokon dať sa ním strhnúť - tým, s ktorým sa všade stretávame: v stvorení, v ľuďoch, v každom slove, v hudbe, v umení... Pretože len v Bohu zažijeme celé tajomstvo človeka, prírody a umenia.

Dokážme sa aj uprostred svojich každodenných povinností oduševniť za krásu a dobro, hoci aj v malej nepatrnej podobe, aby sme ich aj dnes nachádzali v úsmeve dieťaťa, v pohľade na kvet na okraji cesty, v dobrom slove aj v zapadajúcom slnku. Nechajme sa preniknúť dobrom, s ktorým sa stretáme, ktoré zažijeme. A želám vám, aby ste vedeli aj druhých oduševniť pre dobro.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku